

spravili Avstrijo pod nemško pikelhavbo. Kako veleizdajske reči se godijo po mnogih nemških telovadskih, sportnih in stanovskih društvih, niti ne maramo govoriti, ker je preobče znano. Vendar vlada ne vidi tukaj nobene nevarnosti! Kmalu bo prišel čas, ko bo vlada slovanska, in upamo, da bo takrat pihal drug veter.

Nova stranka. Nemški državni poslanci dr. Šreiner, Gresl in Hofman nameravajo v državnem zboru ustanoviti nemško kmečko stranko. Imenovani poslanci zastopajo nemške okraje na Češkem ter imajo v deželni zboru češkem že svojo kmečko stranko.

Kmečko vprašanje na katoliškem shodu na Dunaju. O tem predmetu je razpravljala poslanec Fink iz Predavelskega. Glavni vzrok kmečkih teženj je pomanjkanje delavcev. Dandanes grejo vse boljše delavske moči iz dežele v mesta, v tovarne, ali pa se izseljujejo. Zato mora biti naša glavna skrb, da se to prepreči. Govornik je predlagal resolucijo, v kateri so sledeče zahteve: Zavarovalnica za kmetijske delavce; organizacija posredovalnice za te delavce; postavna ureditev razmerja med delavcem in delodajalcem potom službenega reda, ki bi naj oboje čuval; pri sestavljanju novega vojnega zakona se naj dajo delavskemu stanu ugodnosti; razdelijo naj se nagrade na dolgoletne kmetijske uslužbenke; zidajo se naj zavetišča za onemogle kmetijske uslužbenke in delavce, v katerih najdejo pod ugodnimi pogoji preskrbo; pospešuje naj se nadaljna kmetijska strokovna izobrazba iz šole izstopivših otrok; osnujejo naj se društva kmetijskih delavcev; pri vzgoji otrok naj se posebno ozira na to, da se otroku vsadi v srce ljubezen do vere in domače zemlje. Nadalje se je zahtevalo od vlade, da skrbi za razne panoge kmetijstva, da zapre meje s primerno colnino, ki čuva domače pridelke pred inozemsko konkurenco, naj skrbi za podporo in zboljšanje govedo- in svinjereje, za obrambo vina naj kmalu razglasi ostro vinsko postavbo. To so glavni sklepi tega znamenitega shoda, kar se tiče kmetijstva.

Na Ruskem vladajo žalostne razmere. Tudi ministrski predsednik Vite nima moči, da bi pomiril razburjene duhove. Danes stražkajo brzojavni uradniki v Petrogradu, policisti in žandarji v Grodnu, jutri bodo že stakali kje drugod drugi stanovi. Med delavstvom se agitira, naj se odpravi carstvo in se upelje judovlada. Iz Mandžurije prihajajo vesti, da je tam upirajo tudi vojaki različnih oddelkov. Iz Sibirije poročajo, da je mesto Irkutsk do tal pogorelo. V Novorosijsku se je tudi uprlo vojaštvo in si osvojilo vso oblast nad mestom.

Turška se je udala ter sprejela predlog velevladi, da pripusti nadzorovanje Avstrije in Rusije pri pobiranju davkov v Makedoniji. Mednarodno brodovje, ki je že zasedlo otok Mitelene, je doseglo svoj namen in bo odplulo iz turškega vodovja.

neka gibat spodaj. „Pekov Janez“, ki je imel spodaj svojo pekarijo, je slišal ropot in prišel van.

„Ali je znorel stari, ali kaj!“ Pa ko je videl, da sem jaz, ga je najprej smeh posilil, potem pa mi je s pravo krščansko ljubeznijo hotel pomagati.

Pa bil je križ — stari je vzel ključ s seboj in jaz sem imel edino rešilno pot skozi okno. Prinesel je dolgo vrvo, katero mi je z dolgo prekljo poslal kvišku — pet minut pozneje pa sem bil zopet — tič. Tedaj sem sklenil, da grem zvečer rajši spat pod tivolski grad v listje, kot pa k „anštrajbarju“.

No, pa ni mi bilo treba iti gori; predno se je storila noč, sem imel že svojo sobo in novega tovariša Jureta. S sladko zavestjo, da sem sedaj dosegel začasni cilj svojega potovanja, sem šel spat tisti večer.

Moj novi tovariš je bil čisto druga duša; razumela sva se izvrstno. Kot rokodelca ene stroke sva tekmovala, kdo bo več in bolje delal; to je bilo jako zanimivo. Ko sem se seznanil še z drugo družino, čutil sem se za-

Dopisi.

Sv. Ilj v Slov. gor. V Cirknici so volitve končane. Imenitno je pogorel Korl, ki je mislil, da je vse mogočen. Slovenci imajo 4 odbornike in nasprotniki ravno toliko. Dozdaj je vladal Korl sam s svojo gardo. Kako pa je bil priljubljen, se je pokazalo pri volitvi. Se veliko Nemcev je volilo proti njemu. Le s pomočjo svojih „erenbūrgarjev“ se je rešil; od domačinov je dobil samo en glas. Ali ni ni to sramota? Mož, ki se drži kaj na se — bi pustil vse in bi šel. Iz Gradca, Maribora, Špelfelda in Bog ve odkod vse so prišli rešitelji. Tako je šel zdaj šlo na polovico, kako bo dalje, si pa lahko misli sam. Saj veš, ljubi Korl, kdor se snče veliko okoli tujcev — no, navadno ne konča dobro... Kaj pa tvoji „erenbūrgarji“ — kaj so storili za našo občino? Nekateri so prišli z vlakom; iztopijo — zdaj pa niso vedeli kam se obrniti, ker se gotovo Cirknice ne poznajo!! In ti ljudje so tako zaslužni za občino, da jih imenuješ za častne občane? Že veš, zakaj! Pa so gotovo napolnili občinsko blagajnico?! Če pa še tega do zdaj niso storili, spomnimo jih na to danes. Občina je uboga; potrebe so pa velike! Toraj sezite v svoje polne žepce, vi slavni dohtarji Šmiderer, Flejšhaker, Venigerholec, modrijan Held in drugi! Dajte v občinsko blagajno vsaj — po 100 K. To je za tako slavne dohtarje malenkost. Pokažite pa s tem, da vam ni toliko za čast, kakor za blagor občine. Potem se vam ne bo moglo predbacivati, da ste „erenbūrgarji“ brez zaslužnja. — Vsa čast vrlim, neustrašenim slovenskim volilcem! Le tako naprej in kmalu se rešite lačnih tujcev in bote sami gospodarili na svoji zemlji. Pomagajte si sami in tudi Bog vam bo pomagal! Slava vam!

Sv. Anton v Slov. gor. G. Šijanec! Drugokrat, kadar hote zopet imeli nakopičenih tistih liberalnih cunj, jih pošljite zopet doli na Ogrsko. Nikar ne širite v tej fari tistega smradljivega liberalizma, katerega se na Kranjskem sramujejo še tisti, ki so dosedaj bili z liberalci. To ve vsak pošten človek, ki je pri zdravi pameti, da liberalci nikdar niso gledali na to, kako bi koristili krščanskim Slovincem; marveč, kakor bi njim le škodovali. V Ljubljani je liberalno-nemška zveza. In to je dovolj. Takšno liberalno glasilo si upate posojevati in nazadnje daste kakšnemu mladeniču iz te fare, kako ste to nedavno storili, ko ste mu dali tega smradljivega liberalnega glasila cel sveženj, da bi se nasrkal tega strupa, kakor Vi. Na Ogrskem bolje vedo, kaj si zasluži „Slovenski Narod“. Saj še menda veste, kako ste se opekli, ko ste poslali na Ogrsko dve in pol kile časnikov. Tam so imeli dimniki delo z njimi. Kdor se hoče natančneje seznaniti s to zanimivostjo, naj poišče 17 št. „Slov. Gosp.“ od l. 1900. Zato pa vsak, ki

dovoljenega. Da, celo „anštrajbarju“ sem odpustil pozneje, spoznavši njegov melanholično-flegmatični temperament.

Blížal se je z brzimi koraki božič, katerega sem jaz vsako leto pozdravljal z veselim srcem zato, ker sem opravljal tedaj vselej mastno tridnevno, ter hvalil boga in previdnega botra, ki mi je postavil za zaščitnika božičnega svetnika. — Letos pa bom moral opraviti vso stvar malo bolj po domače. Zdelo se mi je, da mi bo težko o veselih božičnih praznikih biti pod tujo streho; a prišlo je nekaj, kar me je potolažilo. Tiste dni pred božičem sem dobil od svojih dragih prijateljev razglednice, s katerimi so mi pošiljali tisoče sreč in sto let na svetu — pa bi človek ne bil vesel?

Moj tovariš Jure pa je hodil tiste dni nekam zamišljeno; kdo ve, če mu ni grenila življenja pelinova kaplja nevoščljivosti, ko je videl, da sem jaz dobil razglednice, a on, ki bi jih tako rad imel, pa nič; ali pa si je belil glavo, kako bi vendar zasnkal, da bi tudi na njegov naslov katera prišla.

čuti v svojem srcu vsaj iskrico ljubezni do sv. vere, odkloni to protiversko prijaznost. Mislite li, g. Šijanec, da vam bo kdo hvaležen kedaj zato? Pri tem se pač motite! Proklinjali Vas bodo vsi, ki jim sedaj izkazujejo to hudičevo prijaznost s cunjami „Slov. Naroda“.

Dobrna pri Celju. (Občinske volitve.) Kakor je že „Slov. Gosp.“ poročal, bodo dne 20. decembra na Dobrni občinske volitve. Narodni volilni odbor je izdal na slovenske volilce oklic, v katerem pojasnjuje važnost občinskih volitev za Dobrno in toplo priporoča domače, slovensko-narodne in poštene krščanske može v občinski odbor. S tem je zadel v meso! Nasprotniki kar divjajo, ker so se slovenskim volilem odprle oči, da sedaj vidijo, kako jih nemčurji in njihovi hlapci hočejo speljati na led. In res! Letos se je prvič izdalo od strani deželnega uradnika Auer-ja geslo, da se naj namesto domačega občinskega odbora voli „nemški“ odbor v slovensko občino Dobrno. Natanko smo pregledali imenike in našli smo med 378 volilci 10 rojenih Nemcev iz vseh mogočih dežel, a domačega Nemca ni nobenega. Seveda, če računimo med Nemce Okrosehnige, Feldine, Pirtovschege, Maroschege itd., potem bi bilo pa res treba, da je dobrnski občinski odbor — nemški. A na ta način je lahko tudi — japonski. Dobrna se pa zahvaljuje za take „Nemce“, za to se pa tudi po možnosti brani takega odbora. Auer je sicer izrekel, da dela „na višje povelje“. To „višje povelje“ je pa za njega deželni odbor ali pa tudi — dr. Jabornež iz Celja. Stvari se bo seveda prišlo do konca. Pa se bo videlo, kaka je beseda bivšega avstrijskega častnika. Naj pa že bo „povelje“ od tam ali od drugod, resnica je, da delajo nasprotniki z vsemi štirimi, da bi vrgli slovenski domači odbor. Jasno je kot beli dan, da jim je na poti edino to, ker je sedanji odbor z eno nemčursko izjemo slovenski. K večjemu bi se pri nasprotni stranki šlo za to, da Auer postane „nekaj“. Ker mu je v šolskem svetu spodletelo, hoče pesknsiti v občini; nekaj bi pač rad postal. Torej za osebno častihlepnost Auer-jevo brusijo si rusasti in nerusasti nemčurji jezike in pete, dajejo eukerčke in cigare, kupujejo vino in šnops, samo da bi vlovili kakkega nezavednega in zaspanega volilca. Lažajo pri tem, da se kadi. Pa kaj jim to mar! Značaja nemčurji ne poznajo, vrgli so ga od sebe v trenutku, ko so zavrgli svoj materni jezik, ko so za pivo in šnops prodali svoj narod in tudi svoje krščansko prepričanje. Pošteni Slovinci se čudijo nad drznostjo lačnih nemčurjev, da si upajo nadlegovati poštene krščanske domače može in jih nagovarjati, da naj volijo ljudi, katerih noben človek ne vidi nikdar v cerkvi, pač pa vsak trenotek v oštariji. Torej izdajalci narodnosti in vere naj bi sedeli od sedaj v dobrnskem občinskem odboru! Morebiti pa vendar nemčurji delajo račun brez

Dan pred božičem pa se mu je zjasnil obraz. Ponosno je hodil po delavnici kakor človek, ki je izumel novo svetovno znamenitost. Popoldne mi je naznanil, da pojde jutri domov v Lesičji breg za dva dni.

„Eno prošnjo imam do tebe“, je dejal.

„Štel si bom v čast in srečo, če mi bo mogoče, ti s čim postreči.“

„Torej poslušaj: jaz pojdem domov“, pravi, „še predno pa grem, bova napisala nekaj razglednic na moj naslov, da jih bom doma prejel.“

Ker sem vedel, da Juretu ni bila dana sreča, da bi zual pisati in brati, sem mu to rad obljubil.

Zvečer, ko je že vse spalo, prinesel je šest lepih kart, ovenčanih s sreči, spominci-cami in podobnimi okraski.

(Konec prihodnjik.)

krčmarja. Slovenski odbor je gospodaril tako izvrstno, da je prihranil lansko leto 1744 K in znižal občinske doklade. Torej zaradi gospodarstva nimajo vzroka zaletavati se v sedanji odbor. Sicer je nemčurje že sram, — seveda na tihem — da so s tako silo šli v boj za svojim nemškim vojskovodjem Auer-jem, zakaj prvi poskus pri imenikih jim je imenitno spodletel in Auer-jeve „slave“ je polovica „fuč“. Če namreč dobriški domači posestniki poznajo postavbo boljše, kakor pa Auer, Hazenpohl in Gol, je to vendar hud tobak za celo nasprotno stranko. In pomagal jim je prav pridno dr. Jabornež, pa vse je bilo zastoj. Naj pa že bo tako ali tako, resnica je, da so Nemci in nemčurji začeli najhujši boj proti slovenskemu odboru. In pri tem boju jim pomaga ves „k'sindl“, kar ga je na Dobrni. Vse barabe so v njihovi službi proti Slovincem. To si bomo zapomnili! Kmalu bo prišel dan volitve, kmalu tudi dan plačila! Vsakega si bomo trikrat zapomnili, kateri bo pomagal Nemcem in nemčurjem in tako izdajal domače slovensko-krščansko ljudstvo. Dan volitve bo odločil veliko! Spoznali se bomo med seboj, kdo je naš ali ne naš. Takrat bo treba glasno in pred celim svetom povedati, ali je kdo zvest svojemu maternemu jeziku, zvest svoji veri, ali pa je odpadnik in izdajca svoje rodne zemlje. Dobro bo, da se enkrat stvar razjasni in postavi natančno meja med Slovenci in nemčurji. Nemcev pri tem ne štejemo, ker jih je premalo. Pa tudi tiste, kateri bodo bodisi iz hudobije ali nezavednosti, svojeglavnosti ali malomarnosti ostali doma, tudi tiste bomo šteli med nasprotno vrsto. Dolžnost vsakega domačina je, da pomaga s svojim glasom do zmage domačemu, slovenskemu in krščanskemu odboru. Kdor pa ostane doma, ta pomaga nasprotnikom. Pazili bomo torej tudi na tiste, da vemo, koliko se smemo zanašati na domače ljudi. Torej, slovenski volilci, na noge dne 20. decembra! Pridite vsi do zadnjega moža in volite enoglasno domače slovenske in poštene krščanske može. Vsi jih poznamo, lahko jim torej zapremo obdino. V slogi je moč! Bodimo torej složni na dan volitve in nobena sila nas ne bo premagala. Ne verjamite tujcem in njihovim privržencem! Sami sebi bi naredila Dobrna največjo sramoto, ko bi slovenski volilci pri-pustili, da zmagajo ljudje, ki se sramujejo svoje slovenske matere, svoje slovenske domovine. Bodimo torej trdni, ne omahujmo, ampak složno in edino pojdimo v boj za domačo slovensko stvar. Dobrna je bila in mora ostati slovenska!

Sv. Jedert pri Gotovljah. (Prisiljeni nemčurji.) Ker smo prisiljeni dopisom vašega lista primerno odgovoriti, s katerimi vaš g. dopisnik naznanja, kako slavno so nas pri volitvah pohrustali in s tem kaznovali, da nimamo nikakega zastopnika okoličani v občinskem odboru, ker smo vedno in povsod nasprotniki, bodisi pri šoli ali volitvah, zato podajemo nekako pojasnilo, da veste, kaj je pravzaprav z našim razpitim nemčurstvom.

Dopisnik povdarja, da smo najprej prišli navskriž pri šoli. Pri tem pa ni pomislil, kaj je bilo tedaj javno mnenje. Ko smo najprvo proslili v Celju za svojo lastno šolo, so nam najboljši slovenski politiki svetovali, da je škoda, žalsko šolsko okolišče, pod katerega smo spadali, raztrgati, ker bomo potem namesto v Žalcu šestrazrednico, v Gotovljah komaj dvorazrednico dobili, iz katere bodo težje tako zreli učenci za vstop v gimnazije in v življenje izhajali, kakor iz žalskih večrazrednic. Šolo bi naj po njih mnenju stavili z Žalčani skupno na zgornjem koncu trga, kjer je lega kraja takšna, da bi naši otroci imeli komaj četrte ure dalje, nekateri še celo bližje kot sedaj v Gotovlje.

Potem smo si izprosili okrajno cesto. To bi bili pa lahko na predlog „nazadnjakov“ kar naravnost v Žalec izpeljali, kjer je železniška postaja in središče vsega prometa. Dva posestnika, ki sta največji del te črte zavzemala, sta brezplačno potrebni prostor ponudila. Gotoveljski „naprednjaki“ so pa iztuhtali, da

bi s tem preveč okoličanom, Žalčanom in voznikom koristili, ker bi nam pol ure pota s to cesto prikrajšali. Pa še več! Ta cesta podaljšana na Podlog, Grušovlje in Novi Klošter, od koder vodi druga cesta na Zgornjo Savinsko dolino, bi bila lahko velikanskega pomena, ne le za Gotovlje, ampak sploh za velik del Savinske doline.

Tako prometno zvezan Žalec in Gotovlje z mnogorazredno šolo bi bil podlaga nadaljnjemu razvoju, recimo meščanski šoli, kmetijski ali kaki strokovni obrtni šoli, katere sedaj največ s tem odbijejo, češ, v Žalcu še za ljudske večrazrednice ni dovolj otrok. Sedaj je pa takorekoč vse raztrgano.

Menihi na Bukovcu so bili francoski izgnanci, katerih eden še nemški ni znal, drugi za silo, njim je samo začasno plevniška gospoda prepustila stanovanje, da so njej v grajski kapelici opravljali službo božjo. Vsa nemškutarija, ki se nam s tem očita, je neosnovana.

Pri volitvah v državni zbor so pa Gotoveljčani, kakor okoličani, zmešano volili, agitatorja za Mlakerja pa so imeli v Gotovljah.

Naročnika na „Štajerca“ imamo v Gotovljah, žal, dva, pa zunaj, in nobeden ni imel s tem nič opraviti.

Volili smo torej prav po dopisnikovem nasvetu. III. razred, katerega so navadno poprej nam prepuščali, smo samo radi tega izgubili, ker nismo Gotoveljčane vprašali, katere smemo voliti. V II. razredu smo volili gosp. župnika v Gotovljah, v zahvalo, ker je pomagal vsakovrstna slovenska društva in na-prave ustanoviti, potem še enega odbornika v Gotovljah, dva pa izven našega okolišča. Za I. razred se pa še menili nismo, ker smo bili mnenja, kakor nam pristojna III., tako Gotoveljčanom I. razred.

Iz Gotovelj nam pa nihče ni pomagal voliti, dasiravno smo mi volili dva odbornika v Gotovlje. Prav smo pa storili, da smo se malo pobrigali za volitev, sicer bi mi morali res že po brlogih skriti tičati, ker nam je prejšnji občinski odbor ceste tako zanemaril, da je bilo groza. Če se bo sedaj v tem oziru kaj storilo v prid okoličanom in če nas ne boste sami prisilili za nemčurje itd., če boste pri volitvah pošteno postopali in sami ne v svet spravljali neresničnih vesti, pa imate takoj nazaj nekdanje slavne Gotovlje z županom vred.

Pripomba uredništva. Zaradi že priobčenih dopisov o gotoveljskih občinskih volitvah smo dobili celo vrsto dopisov, ki pojasnjujejo in popravljajo naša prejšnja poročila. Izmed vseh objavljamo ta dopis, ker je podpisan od zelo mnogih posestnikov volilcev. V vseh popravkih ugovarjajo ti može, da bi bili nemškutarji. Mi jim verjamemo in smo tega veseli. Je pač nastal krajevni razvor, vsled česar pa seveda nikakor ne gre, da bi se može, ki nočejo trobiti v isti rog kot drugi, razglasili kar nemškutarjem in „Štajerčijancem“. Žaljenim možem dajemo s tem zadoščenje.

Razne stvari.

Iz domačih krajev.

Žičkar — brez spomenika! Žičkarjeva zapuščina je silno skromna ter odločena večinoma v dobrodelne namene. Ne preostaja niti vinarja za kak nagrobni spomenik. Vendar pa tirja hvaležnost slovenskega naroda, da se tako vrlenu, velezaslužnemu narodnjaku postavi spomenik na njegov grob. Na željo mnogih rodoljubov prevzame podpisani kot izvršitelj Žičkarjeve oporoke nabiranje prispevkov za Žičkarjev nagrobni spomenik ter prosi p. n. prijatelje in znance rajnega Žičkarja ter vse rodoljube, da mu blagovolijo dopošiljati prispevke v označeno svrho. Vsak poslani prispevek se bo priobčil v „Slov. Gosp.“, „Slo-

venču“ in „Domovini“. — V Rajhenburgu, dne 6. decm. 1905. — Jožef Cerjak, župnik.

Promocija. Jutri, v petek, bo promoviran v Gradu doktorjem prava gosp. Franc Strelec, notarski kandidat v Mariboru, ki je napravil minoli teden tudi notarski izpit.

Iz šole. Pred c. kr. izpraševalno komisijo za občne ljudske in meščanske šole v Gorici so napravile izpit usposobljenosti za ljudske šole s slovenskim in nemškim učnim jezikom: gospodične Binter Silva, na Velki pri Mariji Snežni; Cvahte Olga, (Mala Nedelja); Gorjak Vekoslava, Cezanjeveci; Jandl Franciška, Mala Nedelja; Kocuvan Marija, Cven; Lapor-nik Ana, Trbovlje Vode (z odliko); sestra Žigart Bazilija, Maribor; Žižek Bogdana, Št. Martin v Rožnem dolu.

S pošte. Kraje, ki so pod področjem pošte pri Sv. Antonu v Slov. gor., bo obhodil od sedaj naprej poštni pot trikrat na teden.

Mariborske novice. V soboto, dne 9. t. m. je umrla gospa Marija Čeligi, vdova pivovarja in posestnika v Mariboru. Prejšnji dan je še praznovala zdrava svoj 85. god, drugi dan je že bila mrtva. — V torek, dne 12. t. m. zjutraj je umrl nagle smrti seno in lesotrzec žid Ružička. — Na mariborski meščanski šoli je razpisano mesto učitelja, toda nihče noče prositi za to mesto. Sedaj že Mariboržanka prosi učitelje, naj se vendar kateri oglasi, kajti mesto je v prvem plačilnem razredu. Da se za tako lepo mesto nihče ne oglasi, je le dvojno mogoče, da med Nemci ni nobenega sposobnega učitelja, ali pa da se učitelji boje priti v Maribor.

Sv. Peter pri Mariboru. Viničar Knup-lež, kateri je bil napaden, kakor smo zadnjič poročali, je na dobljenih ranah v bolnišnici v Mariboru umrl. Njegova sinova bosta okrevala. — V naši občini so potegnili dne 10. avgusta t. l. iz Drave mrtvo žensko truplo. Spoznali so v nji 24-letno Franciško Kopriunik, kočlarsko hčer iz Krecenpaha. V mesecu oktobru pa pride naenkrat Franciška Kopriunik, katero so že imeli za mrtvo, domu Oblasti so začele zopet poizvedovati, koga smo potegnili takrat iz vode. Sedaj so še le dognali, da je bila utopljenka Jožefa Šušl, posestnika hči iz Krecenpaha.

Iz Spodnjega Dupleka. Dobro večerjo so si napravili v Rojkovem mlinu. Klali so namreč kure, katere so na več krajih nakradli. Neki kmet jih je zasačil in naznanil orožnikom, ki so kurje prijatelje polovili in izročili sodniji.

Dvorjane blizu Vurberka. Pred 5 meseci se je omožila Marija Majhen s Francem Pečarjem. Njen oče ni izročil hčeri svojega posestva, ampak le dedščino, katero je imela dobiti po svoji pokojni materi. Dne 6. t. mes. je zet Franc Pečar razposlal ljudi, ki so bili pri hiši, in svojega tasta Janeza Majhena zvabil v klet. Tamkaj je začel streljati z revolverjem na njega. K sreči ga ni hudo poškodoval, zato je napadeni zbežal iz kleti. Ko je zet Franc Pečar videl, da je tast zbežal, si je izmislil drugo zvijačo. Hitro je šel k orožnikom in tamkaj izjavil, da ga je hotel tast vstreliti. Seveda so orožniki pri preiskavi spravili resnico na dan in so Franca Pečarja zaprli.

Zavrh. Dne 11. t. m. se je igrala petletna hčerka Ludmila, posestnika Antona Poterč pri gorečem štedilniku. Naenkrat se ji vname obleka. Prestrašeno dekle je bežalo iz sobe in ker ni bilo nikogar blizu, da bi ogenj pogasil, je zadobilo strašne opekline. Dne 12. t. m. sta jo oče in mati pripeljala v bolnišnico v Maribor, kjer je pa v par minutah še na dvorišču na vozu umrla.

Ljutomerske novice. Glavarstveni uradnik Roman Nemeč je dobil medaljo za 40 letno službovanje. Res odlikovanje vreden, kdor tako dolgo služi. Toda bolj zanimivo je bilo, kako so Ljutomerski Nemci Romana Nemeča zaradi tega slavili. Notar Turn ga je hvalil kot zvestega nemškega sotržana. Sodnik Doksat kot vrlega Nemca. Poštar Kniely kot soustanovnika nemškega pev-